

REGÉNY A SZEDŐTEREMEN

Nyomdánkban, lázas otthonunkban történt ez a fura eset!
A potrohos vén Cícero a Nonpareille-be szeretett
S Antiqua úr, unokabátyja hiába szónokolt neki, —
Megesküdött a NAGY BETŰKRE, hogy csak a kis leányt szereti.

De Nonpareille, mint zsenge ifjú, ábrándos szívű kisleány
A Cícero-t biz nem szerette s futott Garmond úrfi után.
A józanítás hasztalan folyt, csak megkínózták végtelen,
Keserves, hosszú sóhajától megborzadt a szedőterem.

Tanácskozásra jönnek össze mindannyian a rokonok.
Ott döcög Stein a vén tudákos, sőt *Cursív* is előcsoszog.
Egyre beszél Petit menyecske, s mivel „a lánynak nincs esze“.
Kimondják, kösse nyomban össze őket a metrompázs keze.

Míg ekként tárgyalt nagy kegyetlen a zsarnoki szedőterem,
Szegény kis Nonpareille szívében csak egyre nőtt a szerelem;
S lapzártakor, mikor a gáz is elálmosodva működött,
A Nonpareille s a hetyke Garmond a pincelakásból megszökött.

Mikor pedig észrevették, túl voltak halmon berkeken,
Egy kis, vidéki nyomda mélyén kötöttek frigyét hirtelen.
Nászutazásra is vonultak (mely szenzációnak bevált),
Mikor — hogy híre messze érjen: a segédjegyző jubilált.

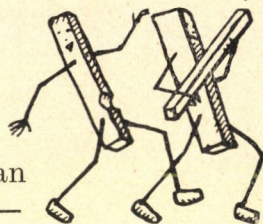
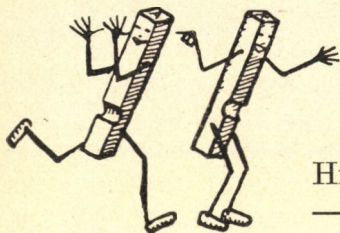
Egymástól soha el se váltak, a szívük úgy lángra kapott:
Egy más mellett még most is hozzák őket a falusi lapok...
S jó Cícero, bár szeme olykor még mai nap is könnyben áll,
A Petit menyecskéhez pártolt s jelenleg annak kurizál.

Mint tárcavers és vezető-cikk

Közel is jutnak néha-nap.
Olyankor Cícero szívében,
Sistereg, forrong a harag,
Mivel diszkrét találkozásuk,
Sajnos egész veszélytelen,

Hisz gardedámként állandóan

(Egy vonal) van köztük jelen.

Kakas Márton 1904 december 25. XI. évf. 52. szám, 13. oldal.

A szerkesztésért és kiadásért felelős: Czako Elemér